

Jaume Pla, àlies Mazoni, va decidir embarcar-se en una titànica, i al mateix temps humil, aventura musical: actuar sense descans durant les 31 nits del mes de març. Un

repte exauent per tot Catalunya, amb escapades a Holanda i Perpinyà. El cantautor rock relata per a EL PERIÒDICO les seves experiències durant la gira.

Un gargot a Catalunya

El propòsit de la meva aventura, 31 concerts en 31 dies, ha estat créixer com a músic i com a persona, i posar en dubte la idea que el territori per als grups que canten en català és petit

JAUME
Pla
MAZONI

Les aventures no són tangibles ni estan escrites enlloc, només tenen sentit dins el cap de qui creu en elles. D'aquesta manera, a mi se'm va posar al cap fer una gira de 31 concerts en 31 dies. Amb aquesta proposta pretenia diverses coses: créixer com a músic i com a persona, posar en dubte la idea que diu que el territori per als grups que canten en català és petit i et limita com a músic, i foragitar el pessimisme i la crisi. No és que aquestes coses que poso en dubte no tinguin una part de veritat, però de vegades per lluitar contra les coses se les ha d'alimentar. Si alguna cosa cansa, prova de fer-la més vegades fins que tingui un altre significat.

La gira va començar a la Sala Bikini telonejant Corner Shop, va ser un *warm up* per a la cursa que m'esperava. El dimarts dia 2 vaig encetar una residència al club Switch de Barcelona on també vaig actuar dos dimarts més (el 9 i el 23). En conjunt és on els concerts han sortit més bé. El local és molt petit i la gent estava enganxada a mi. La majoria del so era a pèl i la sensació que teníem és com si jo hagués anat a cantar a casa d'uns amics. L'energia de les cançons era rebuda per la gent de la manera més directa possible i em retornava a mi, cosa que retroalimentava l'actuació. Al final de cada bolo l'energia es podia tallar en porcions.

Un llibre mil·lenari

Vaig passar per Figueres i el meu poble natal abans d'anar-me'n amb la banda tres dies a Holanda. Ho vam fer amb la intenció d'aportar naturalitat al fet que un grup que canti en català no tingui cap complex per fer-ho en un lloc estranger. Una vibració sonora no té ideologia.

Enarribar a l'aeroport de Barcelona a les 15.00 hores del dilluns dia 8 de març està començant a nevar. Tinc l'actuació en solitari a Cardedeu i la prova de so és a les 8. Feia pocs dies que havia llegit *L'art de la guerra* de Sun Tzu i vaig recordar una frase del llibre: «Qui arriba aviat al camp de batalla lluita descansat». Així, doncs, vaig agafar un Rodalies que arribaria a les 16.20 a Cardedeu i que seria l'últim que aconseguiria fer-ho aquell dilluns caòtic. Vet aquí com un llibre mil·lenari em va salvar.

Després, al Cafè del Teatre de Lleida, vaig fer un dels cinc millors concerts. És fàcil saber quan passa això: el que canta i els que escolten avancen junts en el temps. En altres concerts notes que el que estàs

►► Llibre de ruta ► Jaume Pla, amb el quadern blau on ha anotat totes les seves experiències de la gira.

►► A l'esquerra, durant una actuació. A la dreta, dos autoretrats.

Vam anar a Holanda sense cap complex de cantar en català. Una vibració sonora no té ideologia

donant ho estàs donant massa aviat o que el que ells et demanen encara no ho tens a punt. Era dia 10 i els beneficis de tocar cada dia començaven a notar-se. Seguidament, Olot, Vilafranca (on l'amic Sanjosex ens va acompanyar espontàniament durant vuit cançons) i l'estació d'esquí

Gran Pallars on vam fer el bolo més surrealista de tots enmig d'una competició mundial de Telemark.

L'endemà, concert dominical a Vic. En aquesta gira també he après a distingir el públic segons el dia de la setmana. Els dilluns i els diumenges la gent està més apagada que els altres dies però hi ha una diferència: el diumenge la gent està molt receptiva encara que les forces escassegin, en canvi el dilluns tothom sent el pes de la setmana que comença. Són dos dies que es toquen però que estan molt lluny. El 16, premis Enderrock, El 17, fent versions a l'Elèctric de Gràcia. Arribats a aquest punt el cansament comença a guanyar ter-

reny i les cordes ja no responen; sóc a Girona. És el moment que esperava, travessar la barrera del cansament i veure què hi ha més enllà. Més enllà hi havia les Pallargues a la Segarra. Un paisatge sec però magnífic. Unes quantes persones em van donar les gràcies per anar-hi a actuar dient-me que se sentien una mica exclosos. Tenen la sensació que només surten a la tele quan hi ha successos. Les Borges Blanques, on vam gaudir d'una hospitalitat familiar; Gironella, un altre agradable diumenge, i una segona actuació a Girona on va ser el primer dia (22) que vaig notar la sensació que les cançons em sortien soles i passaven a ser una part fisiològica més del meu cos.

Aventura senzilla i potent

A partir d'aquí, cada cop estava més cansat però cada cop gaudia més tocant (Ripoll, Begues, Torroella, Perpinyà, Badalona) tot i que les cordes se'm rebel·laven i el rellotge biològic estava sincronitzat amb Tòquio. Quedaven tres concerts. Dilluns a Avinyó, on una vegada més vaig veure que si ofereixes una cosa un dilluns la gent respon i surt de casa seva en contra del que es creu. Dimarts vam registrar el concert a la cova del Drac per tenir un testimoni sonor de tot plegat. Dimecres, Figueres, fi de festa. No ha estat fàcil trobar 31 concerts en 31 dies i ha estat impossible que l'itinerari fos coherent. Dibuixat al mapa, més que una ruta sembla un gargot. Un gargot a Catalunya, una aventura senzilla de concepte i potent en emocions. ≡